

NEM OLYAN HŐSÖK, AKIKRE VÁRTUNK,
DE ŐK AZOK, AKIK JELEN VANNAK.

AURORA_CIKLUS 0.1

AURORA RISING

aurora felemelkedése

fine
selection

New York Times bestsellerszerzők

AMIE KAUFMAN,
JAY KRISTOFF

AMIE KAUFMAN ÉS JAY KRISTOFF TOVÁBBI MŰVEI

Illuminae (The Illuminae Files_01)

Gemina (The Illuminae Files_02)

Obsidio (The Illuminae Files_03)

AMIE KAUFMAN TOVÁBBI MŰVEI

Lehullott csillagok-trilógia (Meagan Spoonerrel)

The Unearthed-duológia (Meagan Spoonerrel)

The Elementals-trilógia (gyerekeknek)

JAY KRISTOFF TOVÁBBI MŰVEI

The Lifelike-trilógia

The Nevernight Chronicle (felnőtteknek)

A Lótusz háborúja-trilógia (felnőtteknek)

JAY KRISTOFF
AMIE KAUFMAN

AURORA RISING

aurora felemelkedése

AURORA_CIKLUS 0.1

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

Ha nehezen találtál rá a csapatodra,
vagy ha még most is keresed,
ez a te könyved.

The background features a complex, multi-layered circular interface with various concentric rings and radial lines, resembling a control panel or a data visualization. The interface is set against a dark, starry space background with a prominent, glowing nebula in the center. The overall aesthetic is high-tech and sci-fi.

1. RÉSZ

AZ IDŐN KÍVÜLI LÁNY

1.

TYLER

LEMARADOK A VÁLOGATÁSRÓL.

A *Hadfield* szép lassan szétesik körülöttem. A kvantumhullámok fekete ívei szétolvasztják a hajótestet. Az űrruhám vagy tizenhétféle riasztást jelez, képtelen vagyok kinyitni a zárat ezen az átkozott kriogén tartályon, de nekem csak ez az egy gondolat zakatol a fejemben. Nem az, hogy maradnom kellett volna a priccsemen aludni egy nagyot. Nem az, hogy egyszerűen semmibe kellett volna vennem azt a francos segélyhívást, és visszahúzni az Aurora Akadémiára. És még csak nem is az, hogy milyen egy idióta módja ez a halálnak.

Nem, nem. A halál torkában a kiváló eredményű osztagezető, Tyler Jones egyetlenegy dologra tud gondolni.

Lemaradok a francos Válogatásról.

Mondjuk, ha az ember egész életében egy bizonyos dologért gürizik, akkor természetes, hogy az a bizonyos dolog fontos lesz neki. De a legtöbb értelmes ember azért úgy vélné, hogy a sulinál egy kicsit fontosabb az, hogy éppen elporladni készülsz egy lepusztult űrhajóban. Csak erre akartam kilyukadni.

Újra lenézek a kriokapszulában fekvő lányra. Rövid, fekete haj egy különös, fehér tincsel a frufrujában. Szeplők az arcán. Szürke overall. Az arckifejezése olyan ártatlan békét sugároz, amit csak a kisbabák és a kriogén fagyasztással sztázisban tartottak arcán látni.

Eltöprengek, mi lehet a neve.

Hogy vajon mit mondana, ha tudná, hogy éppen készülök kipurcanni miatta.

Megrázom a fejemet, és miközben a hajó millió égő darabra szakad körülöttem, a figyelmeztetéseket visító úrruhámba mormogom:

– Ajánlom, hogy megérje, Jones!

De tekerjünk vissza egy kicsit!

Egész pontosan négy órát. Tudom, a sztorikat az izgalmas résznél kell kezdeni, de mégiscsak fontos lenne, hogy tudjátok, mi is történt, ahhoz, hogy komolyan megérintsen a tény: mindjárt elporladok. Csak mert elporladni marha nagy szívás lesz.

Na szóval, négy órával ezelőtt: a körletemben vagyok. Björkman matracának alját bámulva fobázkodom a Teremtőhöz, hogy szívassanak meg a kiképzőtisztjeink valami antigravitációs gyakorlattal vagy egy jó kis tűzriadóval. A Válogatás előestéjén valószínűleg hagynak minket pihenni, de én mégis ezért imádkozom, mert:

a, Bár Björkman amúgy soha nem horkol, most horkol, és én nem tudok aludni.

b, Azt kívánom, bár apa láthatna engem holnap, és nem tudok aludni.

c, Ez a Válogatás előestéje, és én NEM TUDOK ALUDNI.

Nem tudom, miért vagyok így felpörögve. Halál nyugodt lehetnék. Minden vizsgámon hasítottam. Majdnem minden órán a legjobbak között végeztem. Az akadémia összes kadétja közül a legfelső egy százalékban végeztem.

Tyler Jones, kiváló eredményű osztagvezető.

Szupersztár. Így hív a többi Alfa. Néhányan sértésnek szánják, de én bókának veszem. Senki sem gürizett nálam keményebben azért, hogy itt lehessen, és senki sem melózott keményebben akkor sem, amikor már itt lehetett. És most végre a sok munka meghozná gyümölcsét, mert holnap lesz a Válogatás, és én választhatok ötből négy csoportban elsőként. Enyém lehet a legjobb osztag, ami valaha is összeállt az Aurora Akadémia végzőseiből.

Akkor meg miért nem tudok aludni?

Nagy sóhajjal feladom a küzdelmet, kimászok az ágyamból, magamra húzom az egyenruhámat, és beletúrok szőke hajamba. Vetek egy utolsó pillantást Björkmanra (remélve, hogy a tekintetem ha ölni nem is tud, de talán némitánni igen), rányomok az ajtó irányítópaneljére, és a folyosóra lépve magam mögött hagyom szobatársam horkolását.

Késő van. Állomásidő szerint hajnali 2:17. A lámpák fényét levették, hogy éjszakai hatást keltsenek, de ahogy végigmasírozok a folyosón, a padlóba épített neonfényű csíkok rögtön felgyulladnak. Rácsipogok a nővéremre, Scarlettre a vitrokomon, de nem válaszol. Arra gondolok, rácsipogok Catre is, de valószínűleg ő is alszik. Ahogy nekem is kellene.

Elsétálok a hosszú pasztacél ablak előtt, nézem, ahogy izzik mögötte az Aurora csillag, halvány aranyszínbe vonva az ablakkeret szélét. A régi terrai mitológiában Aurora a hajnal istennője volt. A napfény érkezésének, az éjszaka végének hírnöke. Aztán valaki ezt a nevet adta egy csillagnak, hogy aztán később a csillagról nevezzék el a körülötte keringő akadémiát és az Aurora Légiót, amire az életemet áldoztam.

Öt éve lakom itt. Amint betöltöttem a tizenhármát, jelentkeztem, ahogy az ikertestvérem is. A New Gettysburg-i állomáson dolgozó toborzó emlékezett apánkra. Azt mondta, sajnálja, ami vele történt, és megígérte, hogy megfizetnek érte a rohadékok, akik felelősek érte. És azt is mondta, hogy apám és a többi katonánk áldozata nem volt hiábavaló.

Nem tudom, hiszek-e még ebben.

Aludnom kellene.

Nem tudom, hova megyek.

Kivéve, hogy pontosan tudom, hova megyek.

A folyosón osonok a dokkolócsarnok felé.

Összeszorított állkapoccsal.

Kezemet a zsebembe rejtve, hogy ne látszódjon, ahogy ökölbe szorítom.

Négy órával később ugyanezen ököllel verem a kriokapszula zsanérjait. A hatalmas teremben van vagy száz ugyanilyen, mindegyiket halvány jég réteg fedí. A jég repedezni kezd a csavarokon, de a kapszula nem nyílik ki. A vitrokomom valami vezeték nélküli trükkel próbálkozik a lezáró

mechanikán, de túl lassú. Ha nem húzok el innen záros határidőn belül, hulla leszek.

Újabb lökeshullám éri el a *Hadfieldet*. Az egész hajó belerázkódik. A roncson nincs gravitáció, szóval legalább én nem borulok fel, de mivel a kriokapszulába kapaszkodom, a lökeshullám úgy csapkod jobbra-balra, mint valami rongybabát. Az úrruhám sisakja egy oszlopnak csapódik, aminek következtében újabb figyelmeztető hangjelzés csatlakozik a már eddig is a fülembé üvöltő tizenhéhoz.

FIGYELEM: ÚRRUHA INTEGRITÁSA SÉRÜLT. A H₂O-TARTÁLY MEGHIBÁSODOTT.

Ajjaj.

A lány a kapszulában a homlokát ráncolja, mintha rosszat álmodna. Egy pillanatra elgondolkodom, mit jelent majd számára, ha sikerül innen élve kijutnunk.

Aztán valami nedveset érzek a tarkómnál. A sisakomban. A nyakamat tekergetve próbálom megfejteni a probléma okát. Erre a folyadék lötyögni kezd a nyakamnál, és a felszíni feszültségtől gyakorlatilag a bőrömrre tapad. Ekkor esik le, hogy megrepedt az ivótömlőm, és a hidratálásért felelős tartály tartalma éppen a sisakomba ürül. Vagyis ha a HajtásVihar nem végez velem, a sisakom úgy hét percen belül akkor is megtelik vízzel, és én leszek az első ember, aki vízbe fulladt az űrben.

Sikerül kijutnunk innen élve?

– Esélytelen – morgom magamnak.

– *Esélytelen – jelenti ki az alhadnagy.*

Három és fél órával korábban: az Aurora Akadémia repülésirányító központjában állok. A dokkolócsarnok ügyeletes hadnagyát Lexingtonnak hívják, és csak két évvel idősebb nálam. Pár hónapja az alapításnapj bulin kicsit sokat ivott, és elárulta, hogy tetszenek neki a gödröcskéim. Azóta amikor csak lehet, megörvendeztetem egy mosollyal.

Hé, élned kell az adományaiddal!

Még ezen a késői órán is van némi mozgás a dokkolóknál. A galériáról látom, hogy éppen kipakolnak egy Trask szektorból érkezett teherszállítót. Az űrhajó hatalmas, lomha tömege ott lebeg, ahol van egy kanyar az állomás

szerkezetében. A külsején lévő karcolások és foltozások azt jelzik, hogy több milliárd kilométer van már benne. A rakodódrónok zümmögő fémdarazsaként repkednek körülötte.

Visszafordulok a hadnagyhoz, és feltekerem a mosolyomat.

– Csak egy órát, Lex! – fogom könyörgőre a dolgot.

Lexington alhadnagy válaszul megemeli egyik sötét szemöldökét:

– Úgy értette, hogy „csak egy órára, asszonyom”, Jones kadét?

Hoppá, ezt túltoltam!

– Igenis, asszonyom! – vágom magam a lehető leglátványosabban haptákba. – Elnézését kérem, asszonyom!

– Nem kéne neked aludnod? – kérdezi nagy sóhajjal.

– Nem tudok aludni, asszonyom!

– Csak nem izgulsz a holnapi Válogatás miatt? – Megcsóválja a fejét, de végre elmosolyodik. – Te vagy a legjobbra értékelt Alfa az évfolyamból. Mégis miért izgulsz?

– Azt hiszem, csak túlteng bennem az energia. – A 12-es hangárban sorakozó Fantomok felé biccentek. A felderítőhajók áramvonalasak, vízcepp alakúak és koromfeketék, mint odakint az űr. – Gondoltam, levezetem valami hasznossal, és begyűjtök egy kis Hajtásidőt, asszonyom!

A mosoly azonnal lelohad az arcáról.

– Negatív. A kadétek nem mehetnek kísérő hajó nélkül a Hajtásba, Jones!

– A repüléskiképzőm ötcsillagos ajánlást adott nekem, asszonyom! És holnaptól már teljes értékű légiós leszek. Nem mennék messzebb negyed parsecnél.

Közelebb hajolok hozzá, és még jobban mosolygok.

– Hát hazudnék önnek, asszonyom?

Lassan, nagyon lassan újra előbukkan az a mosoly.

Köszí, gödröcskék!

Tíz perccel később már az egyik Fantom pilótafülkéjében ülök. A hajtóművek felizzanak, a dokkolórendszer pedig betölti a felderítőgépem a kilövőfolyosóba – aztán egy hangtalan robbanással már süvitek is kifelé a sötétbe.

A szélvédőkön túl csillagok ragyognak a végtelennek tűnő sötétségben. Az Aurora Űrállomás bevilágítja a hátam mögött az űrt, fúrge cirkálók és lomha csatahajók horgonyoznak a kiállásoknál, vagy éppen szelik át a környező feketeséget. Irányt változtatok. Egy pillanatra megsédülök, ahogy a gravitáció megszűnik, és felváltja az állomáson túli súlytalanság.

A HajtásKapu előttem ragyog úgy ötezer kilométerre az állomástól. Hatalmas, hatszög alakú, pilonjai zölden villognak a sötétben. A belsejében látni a fényes, fekete mezőt, amelyet milliárdnyi fehér fénypont pötytyöz be.

Zörgő hang szólal meg a sisakomba épített fülesben.

– Fantom 151, itt az Aurora Légi irányítása. A Hajtásba lépésre engedély megadva. Vége.

– *Vettem, Aurora!*

Beizzítom a segédtrakétákat. A gyorsulástól belenyomódom az erőkiegyenlítő ülésembe. Bekapcsol a robotpilóta, a HajtásKapu pedig felizzik – fényesebben, mint a nap. Egyetlen hang nélkül átsiklok a végtelen, színek nélküli égboltra.

Milliárdnyi csillag üdvözöl. A Hajtás szélesre tárul, és magába szippant. Ekkor már nem hallok a segédhajtóművek dübörgését és a navigáció pittyegését sem. Eltűnt a Válogatás miatti szorongás és az emlékek apámról.

Egy rövidke másodpercre a Tejút maga a néma csend.

Nem hallok egyetlen hangot sem.

Nem hallok egyetlen hangot sem.

A víz a fülemig ér, mire végre sikerül kinyitnom a kriokapszulát. Elnémítja az űruha figyelmeztetéseit is. Erősen rázom a fejemet, de a folyadék csak csúszik a bőrömön, és egy nagy csepp éppen a bal szemüregemben állapodik meg – úgyhogy alig látok. Mindent megteszek, hogy ne kezdjek átkozódni. Felpattintom a kriokapszula reteszeit, és felrántom az ajtót.

A színspektrum itt a Hajtásban monokróm, minden a fekete és fehér árnyalataiban játszik, szóval amikor a kapszula világítása egy kicsit másfajta szürkére vált, akkor nem tudom, hogy igazából...

– **VÖRÖS RIASZTÁS. SZTÁZIS MEGSZAKÍTVÁ. 7173-AS KAPSZULA FELNYITVA. VÖRÖS RIASZTÁS.**

A monitorokon figyelmeztetés villog, amikor belemerítem a kezemet a sűrű, sárga zselébe. Elfintorodom a ruhám szigetelésén átszivárgó hidegtől. Fogalmam sincs, mit okoz, hogy idő előtt kirángatom innen ezt a lányt, de az biztos, hogy ha itt hagynám egy HajtásVihar kellős közepén, akkor *mindenképpen* meghalna. És ha nem húzunk el innen nagyon rövid időn belül, akkor nekem is annyi.

Ja, és még így is elég nagy szívás a helyzetünk.

Szerencsére a *Hadfield* külső borítása már évtizedekkel ezelőtt megsérült, szóval nincs atmoszféra, ami túl gyorsan elszívna a testből a hideget. Sajnálatos módon viszont ez azt is jelenti, hogy nincs mit lélegeznie. A készítmények, amikkel telepumpálták a fagyasztás előtt, talán eléggé lelassították az anyagcseréjét ahhoz, hogy kibírjon pár percet oxigén nélkül. Tekintve, hogy a víztartalékom éppen a sisakomba szivárog, a „nem kapok levegőt” témával kapcsolatban inkább magam miatt aggódom.

Súlytalanul lebeg a kapszula felett, lehorgonyozzák a légző- és infúziós csövek, és még mindig körülveszi a fagyos kriozselé. A *Hadfield* újra megrázkódik. Kifejezetten örülök, hogy nem hallom, mit tesz a HajtásVihar a hajótesttel. Koromfekete villám csap keresztül a burkolaton, megoldvasztva a fémet. A sisakomba szivárgó víz minden másodperccel közelebb kerül a számhoz. Elkezdem levakarni a sűrű trutyit a lány arcáról, és áthajítom a terem túlsó végébe, ahol újabb kriokapszulák falán landol. Egyik sor a másik mögött, mindegyik ugyanilyen fagyasztózsélével tele – és mindegyikben ott lebeg egy-egy kiszáradt emberi holttest.

Mindegyikük halott. Több százan. Több ezren.

Ezen a hajón minden egyes ember halott ezt a lányt kivéve.

A sisakom belsejében található kis holografikus képernyőn üzenet villan fel, miközben egy villám a hajó egy újabb részét olvasztja folyékonyrá. Az üzenetet a Fantomom fedélzeti számítógépe küldte.

FIGYELEM: A HAJTÁSVIHAR INTENZITÁSA NŐ. AZONNALI INDULÁS JAVASOLT. ISMÉTTLEM: AZONNALI INDULÁS JAVASOLT.

Ja, kösz a tippet!

Itt kellene hagynom ezt a lányt. Senki nem vetné a szememre. És egyébként is, milyen galaxisban ébredne fel? Teremtöm, lehet, hogy még meg is köszönné, ha itt hagynám a viharban! De aztán ránézek a többi kapszulában fekvő holttestre. Ez a sok ember azért lépett le a Földről évekkel ezelőtt, mert jobb jövőt ígértek nekik. Ezért vállalták a hosszú álmot, és mi lett a vége? Már sohasem ébrednek fel. Ebben a pillanatban már tudom, hogy nem megy.

Nem hagyhatom itt meghalni.

Ezen a hajón már épp elég a kísértet.

Az apám sok kísértettörténetet mesélt nekünk a Hajtásról.

A növéremmel kábé ezeken nőttünk fel. Apa késő estig fent maradt velünk, és a régi időkről beszélt – amikor az emberiség még csak az első, ingatag lépeseit tette meg a Terrától eltávolodva. Amikor felfedeztük, hogy létezik az űrben egy másik tér, ahol az univerzum szövetét egy kicsit máshogy szőtték.

Egyetlen évszázad alatt az emberiség egy bolygóhoz kötött fajból olyanná vált, amely szabadon mozogott a Tejút két sarka között. És mivel a terraiak marha kreatív figurák, ezt a varázslatos űrbéli teret arról a varázslatos dologról neveztük el, amit lehetővé tett a számunkra.

Hajtás.

Na de szóval. Fogj egy négyzet alakú papírlapot, és képzelj el, hogy ez a mi tejúttrendszerünk! Tudom, nem könnyű, de bízz bennem! Nem véletlenül vannak ám ilyen gödröcskéim! És most képzelj azt, hogy ott csücsülsz a papírlap egyik sarkában, az átellenben levő sarok pedig a lehető legmesszebb van tőled. Még fénysebességgel haladva is vagy százezer évbe telne odaérni.

De mi történik, ha félbehajtjuk a papírt az átló mentén? A két sarok találkozik, nem igaz? Ezer évszázadnyi utazás hirtelen csak egy séta az utca végéig. A lehetetlen lehetségessé vált.

Hát ezt tette lehetővé számunkra a Hajtás.

Csak hát a helyzet az, hogy a lehetetlennek mindig ára van.

Apa horrorsztorikat mesélt nekünk a Hajtásról. Semmiből kialakuló viharokról beszélt, amelyek évekre elvágták az űr egyes körzeteit, lassan éhen haló kolóniákat rekesztve a túloldalra. Mesélt az első kutatóbárkákról, amelyeknek egyszerűen nyoma veszett, és beszélt arról a furcsa, bizsergető érzésről a halántéknál is, ami olyan, mintha folyamatosan figyelne valaki, és sosem lenné egyedül.

Aztán kiderült, hogy ahogy öregszik az elme, egyre erősebb a Hajtás hatása. Éppen ezért manapság huszonöt év felett már senkinek sem javasolják a Hajtásba utazást az elég macerás fagyasztás nélkül. Hét évig szolgálatsz a Légiben, aztán vár az irodai munka.

De most úgy egy órával ezelőtt járunk, és a Fantomommal repülök. Percek alatt szeltem át a csillagok közti végtelen űrtengert. Figyeltem a feketén ragyogó napokat és a köztük világító fehér űrt, az értelmét veszítő távolságot.

De már kezdem érezni. Azt a halántékbizsergető érzést. Az éppen csak nem kivehető hangokat.

Már eleget voltam itt.

Holnap lesz a Válogatás.

Ideje lenne szunyálnom egyet.

Teremtő, mit csinálok egyáltalán idekint?

Már állítom be a hazautat az Aurora Akadémiához, amikor üzenet bukkan fel a képernyőmön. Ismétlődő, automata üzenet.

S. O. S.

A gyomrom összeszorul a képernyőn villogó három betű láttán. Az Aurora Légió alapszabálya kimondja, hogy minden űrhajó köteles utánajárni bármilyen segélyhívásnak, de a szken azt mutatja, hogy egy nagyjából négyezer kilométer széles HajtásVihar tombol a jel kiindulási pontja környékén.

Aztán a számítógémem lefordítja a segélyhívás azonosító kódját.

AZONOSÍTÁS: TERRAI ŪRHAJÓ, BĀRKA OSZTĀLYŪ.

NĒV: HADFIELD.

– Az lehetetlen... – *suttogom.*

Mindenki hallott már a Hadfield katasztrófájáról. A Föld kezdeti űrfeltárása során az egész űrhajónak nyoma veszett a Hajtásban. Ez a baleset vetett véget a Hajtás magánvállalkozások vezette feltárásának. Csaknem tízezer telepés veszett oda.

Ēs ekkor a képernyőn újabb üzenet villan fel.

FIGYELEM: BIOSZIGNĀL ĒSZLELVE. EGYETLEN TŪLĒLŐ.

ISMĒTLEM: EGYETLEN TŪLĒLŐ.

– *Jóságos Teremtőm! – suttogom.*

– Jóságos Teremtőm! – *kiabálom.*

Újabb fekete villám hasít végig a *Hadfield* hajótestén, csak pár méterrel kerüli el a fejemet. Mivel itt nincs atmoszféra, és a fületem amúgy is eldugította a folyadék, nem hallom, ahogy a fém gőzzé alakul, de a gyomrom görcsbe rándul, és a sisakomat megtöltő víznek hirtelen sós íze lesz. Most már a számat is beteríti, csak a jobb szemem és az orrom van még szabadon.

Beletelt egy kis időbe, amíg sikerült rátalálnom. Végig kellett pásztáznom a *Hadfield* sötét bendőjét, miközben a HajtásVihar egyre közelebb

és közelebb tombolt, és több ezer kriokapszula vett körül több ezer holttesttel. Semmi sem utalt arra, hogy mi végezhetett velük, vagy hogy miért maradt életben ez az egyetlen lány. De aztán rátaláltam. Összegömbölyödve feküdt a kapszulájában, csukott szemmel, mintha csak most nyomta volna el az álmot.

És még most is alszik, amikor a hajótest rázkódása miatt úgy a falhoz vágódom, hogy elakad a lélegzetem. A víz a sisakomban megint arrébb lötytyen. Véletlenül beszívom, és fulladozva kapkodok levegő után. Talán két percem maradt még, mielőtt megfulladok, úgyhogy egyszerűen kirántom a lány torkából a lélegeztetőcsövet és az infúziós dréneket a karjából, aztán nézem, ahogy a vércseppek kikristályosodnak a vákuumban. Közben a lány meg se moccan, de a homlokát még mindig ráncolja, mintha még mindig az a rossz álom gyötörné.

Kezdem sejteni, milyen érzés lehet.

A víz most már mindkét szemgolyómat beborítja és mindkét orrlyukamat elzárja. Hunyorogva próbálok átlátni a homályos képen, miközben a lányt magamhoz szorítva elrugaszkodom a válaszfaltól. Mindketten súlytalanok vagyunk, de a *Hadfield* rázkódása és a víztől szinte használhatatlan látásom miatt kábé lehetetlen irányítani, hogy merre megyünk. Belerohanunk egy rakás régi halottal teli kapszulába.

Vajon hányat ismerhetett közülük?

A távolabbi falról lepattanva valami kapaszkodót keresek az ujjaimmal. A hajó belseje egy kusza labirintus, több száz, kriokapszulákkal teli csarnokból áll. Na de arattam a zérógravitációstájékozódás-vizsgámon, úgyhogy pontosan tudom, merre kell mennünk, és azt is, hogyan juthatunk vissza a *Hadfield* dokkolójához, ahol a Fantomom várakozik.

Csakhogy a víz teljesen elzárja az orromat.

Nem tudok lélegezni.

Tudom, ez elég rosszul hangzik...

És oké, tényleg elég rossz a helyzet.

Viszont mivel már nem lélegezhetek, az oxigéntartalékomra sincs már szükségem, úgyhogy becélzom a kriocarnokokból kifelé vezető folyosót. Az ürrohám hátsó részén megtalálom a megfelelő kábeleket, és kirántom őket. A kiszökő oxigén erre aprócska sugárhajtású motorként repít minket a cél felé.

Szorosan a mellkasomhoz szorítom a lányt. Szabad kezemmel a plafonon támaszkodva irányítom magunkat a megfelelő irányba, miközben résnyire húzott szemmel próbálok átlátni a sisakomat megtöltő vízen. Ég a tüdőm. Egy fekete villám hasítja szét a falat, úgy hatol át a titánlemezen, mint kés a vajon. A hajó megremeg, falakról és panelekről pattanunk le, de néhány rúgással sikerül valahogy a megfelelő irányban tartanom magunkat.

Ki innen.

Minél messzebb.

Már a dokkolónál vagyunk, a Fantomom ott vár, ahol hagytam, a hatalmas csarnok túlsó végében – bár a vízen keresztül csak egy fekete foltot látok belőle. A zsilipkapun túl a HajtásVihar felhői kavarnak. Az eget fekete villámok szelik át, a szemem előtt fekete pöttyök jelennek meg. Az egész galaxis a víz alá merül, mintha süket és vak lennék. Csak egyetlen gondolat jár a fejemben:

Még mindig túl messze vagyunk a hajótól.

Legalább kétszáz méterre. A légzési reflexem bármelyik pillanatban legyőzheti az ellenállásomat, és akkor belélegzem a vizet, és pár méterre az egyetlen menekvés lehetőségétől halok meg.

Mindketten meg fogunk halni.

A Teremtő óvjon minket!

Újabb villám csap be. A tüdőm visít a levegőért, a szívem visít az életéért. Az egész Tejút visít. Behunyom a szememet. A nővérem gondolok, és némán fohászokodok, hogy ne essen baja. Megszédülök. És aztán megérezem a kezem alatt... az ismerős fémet.

Mi a...?

Kinyitom a szememet, és látom, hogy ott vagyunk közvetlenül a Fantomom mellett. Az ujjam már a zsilipajtón. De ez lehetetlen. Nem lehet, hogy én...

Most nincs idő kérdésekre, Tyler!

Felrántom az ajtót, bevonszoló magunkat, aztán bevágom a hátam mögött az ajtót. Amíg az aprócska légszilip feltöltődik oxigénnel, próbálok lerángatni magamról a sisakomat. Amikor sikerül, gyorsan lesöpöröm a vizet az orromról és a számról, majd kiszakad a tüdőmből a benn tartott levegő.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Magzatpózban lebegve szívom be az élető levegőt. Még mindig fekete pöttyök ugrálnak a szemem előtt. A *Hadfield* újra megremeg és rázkódni kezd, a Fantomom pedig ide-oda csapódik a modultartó karon.

Indulnod kell, Tyler!

MOZDULJ MÁR, A FENÉBE IS!

Felnyitom a légszilipet, és valahogy elvonszolom magamat a pilótaülé-
sig. A tüdőm még mindig szúr, alig látok, és könnyek csorognak le az ar-
comon. Rácsapok a műszerpultra, és már azelőtt beizzítom a hajtóművet,
hogy a modultartó kar levált volna. A hajóm papírként hasítja le a *Had-
field* fémgymorának lemezeit. Úgy menekülök, mint akit seggbe lőttek
sós puskával.

A HajtásVihar mögöttünk kavargó, minden érzékelő pirosat mutat.
A kilövés ereje az ülésbe szorít, a tömegvonzás a sebességünkkel együtt
növekszik, és szorítja a mellkasomat. Sebesülten, megtépázottan, oxigén-
hiányosan ennyit bírok.

Remegő kézzel még sikerül bekapcsolnom a vészjelzést, aztán zuhanok
bele a fehér semmibe, aminek éppen olyan a színe, mint odakint a végte-
len sötétben ragyogó csillagoknak.

És hogy mi az utolsó gondolatom, mielőtt elveszítem az eszméletemet?

Nem az, hogy megmentettem valakinek az életét, vagy az, hogy hogy a
fenébe sikerült visszajutnom a Fantomomhoz, vagy az, hogy a fizika tör-
vényei szerint mindkettőnknek halottnak kellene lennünk.

Hanem az, hogy le fogok maradni a Válogatásról.